

Բարի լուր

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթերթ / Հունիս, 2010թ., N 6 (12)

«Բարի լուր» ամսաթերթն իրապես բարի լուր է...

Նախ՝
Հիսուս
Քրիստոսով
գոհանում ենք
Աստծուց Ձեր
հորդորական
խոսքերի և հոգևոր
շնորհի հաղորդելու համար:

«Բարի լուր» ամսաթերթի գործունեությունն իրապես բարի է, որովհետև բխում է Աստծո խոսքից. «Ամեն մեկը ինչ շնորհք որ առավ, զանիկա իրարու մատակարարեցեք Աստուծոյ զանազան շնորհներէն բարի տնտեսներու պէս» (Ա Պետքոս 4:10): Փաստ է, որ ամսաթերթն իր հոգևոր ազդեցությունն է թողնում Աստծո ժողովրդի վրա: Այն Աստծո խոսքի քարոզչության մի ձև է, որով ֆիզիկապես հեռու գտնվող մարդիկ համախմբվում են Աստծո խոսքի շուրջը: Գոհանում ենք Աստծուց այս լրատվության համար, քանզի այն կատարում է մեծ և շատ դժվարին շինարարական աշխատանք. կառուցում է հոգևոր եկեղեցի: Թերթում գետեղված Աստծո խոսքը մեկնաբանությունների, վկայությունների և հայտնությունների միջոցով

տալիս է հոգիներին տանջող հարցերի պատասխանները: Ամեն ամիս ամսաթերթը հոգևոր պաշար է ուղարկում՝ ֆիզիկապես իրարից հեռու գտնվող հոգիների սովը հագեցնելու և ծարավը փարատելու համար: Այն, ինչ քարոզվում է ամսաթերթում, քարոզվում է նաև բոլոր եկեղեցիներում. Սուրբ Հոգին գործում է հավասարապես բոլորի համար:

Շնորհավորում ենք բոլորիս ամսաթերթի տարեկցի կապակցությամբ: Գոհանում և աղոթում ենք Աստծուն, որ այդ քարոզչությունը ուղեկցվի, հսկվի և օրհնվի Սուրբ Հոգով:

Բարևներ ենք ուղարկում ձեզ Արթիկ քաղաքի բոլոր քույրերի և եղբայրների կողմից, թող Աստծո խաղաղությունը և օրհնությունը միշտ ուղեկցի ձեզ: Ամեն:

Պողոս Փիլոյան

տարածքային
հովիվ,

ք. Արթիկ

ՋԱԽԶԱԽՎԱԾ ԵՂԵԳԸ ՊԻՏԻ ԶՓՇՐԵ...

«Ջախջախված եղեգը պիտի չփշրեն ու պլպլած պատրույզը պիտի չմարեն, մինչև արդարությունը հաղթանակի հասցնեն: Եվ հեթանոսները անոր անվանը պիտի հուսան»:

Մատթեոս 12:20

Այսօրվա լինում է այնպես, որ մարդը հիասթափվում է իրեն շրջապատող մարդկանցից, կորցնում է իր բոլոր մարդկային հենարանները, կորցնում է բոլոր հույսերը, կոտրվում ու փշրվում, և նույնիսկ իր մահն է ուզում, կարճ ասած՝ կոտրվում է ու ջախջախվում՝ նմանվելով ջախջախված մի եղեգի: Աստված կարող է որևէ մեկի միջոցով ջախջախել քեզ, որպեսզի դու կորցնես քո մարդկային հենարանները: Ինչպես ասում է Եսայա մարգարեն **31:1-3** խոսքերում. «*Վայ նրանց, որ օգնության համար Եգիպտոս կիջնեն ու ձիերու ու կառքերու կապավինին... ու Իսրայելի սուրբին չեն նայիր ու Տերը չեն փնտրեր... արդ եգիպտացիք մարդ են ու ոչ թե աստված ու իրենց ձիերը մարմին են ու ոչ թե հողի...*»: Հագարը երբեք չէր կարող պատկերացնել, որ կարող է ջախջախվել Աբրահամի կողմից:

Տերը դա չի անում քեզ կորցնելու համար, այլ անում է, որ դու Իրեն լավ ճանաչես և ապավինես ոչ թե «ձիերու ու կառքերու», հապա՝ կենդանի Աստծուն: Աբրահամը Հագարից ծնված իր զավակին Ժառանգության փոխարեն մի տիկ ջուր տվեց և ուղարկեց անապատ: Աբրահամը Հագարին դուրս հանեց Աստծո հրամանով: Մենք, չհասկանալով Աստծո հավիտենական ծրագիրը, կարող ենք վատ տրամադրվել մեզ հալածող մարդկանց նկատմամբ: Աստված ուզում է ջախջախել քո մեջ այն, ինչը խանգարում է քեզ հավիտյան երջանիկ լինելու համար: Աստված ուզում է, որ կոտրվեն, ջախջախվեն ու փչանան այն բոլոր վեմերը, որոնց դու հենվել ես, որպեսզի քեզ մոտեցնի Իրեն:

Հագարի դեպքում կոտրվեց Աբրահամ վեմը: Աստված հենց Աբրահամով ջախջախեց Աբրահամ վեմը: Երբ Հագարի համար ոչ մի հույս չկար, լավեց Աստծո ձայնը. «*Հագար, քեզի ի՞նչ եղավ, մի վախճար...*» (**Ծննդոց 21:17**):

Աստված չի մոռանում քեզ, Նա գնել է քեզ Իր արյունով և չի թողնի, որ դու կորսվես: Տերն ուզում է, որ դու շրջվես դեպի Իրեն ու Իրեն ապավինես:

Եսայի մարգարեն ասում է. «*....Տերը ձեր առջևն պիտի երթա, Իսրայելին Աստվածը ձեզի թիկնապահ պիտի ըլլայ*» (**Եսայիա 52:12**):

Ամեն ոք պետք է անհատական կապ՝ հաղորդակցություն ունենա Աստծո հետ, որպեսզի ճանաչի Նրան:

Բանակում ծառայելիս, երբ զինվորները հերթապահություն էի անում, կարդում էի Սուրբ Գիրքը և աղոթում: Եվ մի օր աղոթքի ժամանակ Սուրբ Հոգին հարցրեց. «Եթե բոլոր հավատացյալները քեզ թողնեն, դու Ինձ կսիրե՞ս»: Ես լաց եղա և ասացի. «Չգիտեմ, Տե՛ր, իմ սիրտը կարող է քեզ դավաճանել, չե՞ որ ես մարդ եմ»: Երբ բանակից տուն վերադարձա, սկսվեցին հալածանքները թե՛ հավատացյալների, թե՛ հարազատների և թե՛ պետության կողմից: Ես այն աստիճան էի ջախջախված, որ նույնիսկ աղոթելիս

շունչս կտրվում էր: Լացելով ընկա Աստծո առջև, և Տերը խոսեց հետս. «Հիշո՞ւմ ես, Ես մի տարի առաջ քեզ հարցրեցի, որ եթե բոլորը քեզ թողնեն, դու Ինձ կսիրե՞ս»: Ես ասացի. «Տե՛ր, փոխի՛ր իմ սիրտը, որ այս աշխարհում ամենաշատը Քեզ սիրեմ»: Աստված ջախջախեց ինձ, որպեսզի իմ մեջ Իր սերը կանուցի:

«Քանի որ վշտացած չէի կը սխալեի, բայց հիմա քու խոսքդ կը պահեմ...: Աղեկ եղավ ինձի, որ վշտացայ, որպեսզի քու կանոններդ սորվիմ» (Մաղմա 119:67-71):

Աստված Հոբին նույնպես ջախջախեց՝ թույլ տալով աստանային, որ մերկացնի նրա փառքը, փչացնի հարստությունը, մահացան մահ գավակները: Այդ բոլորը, ինչպես Հոբն է ասում՝ *սքանչելի բաները* կատարվեցին նրա կյանքում, որպեսզի նա Աստծուն ոչ թե *ականջի լրով լսեր*, այլ *աչքը տեսներ* ու խորապես ճանաչեր Աստծուն:

Աստծուն չի հետաքրքրում, թե ում որդին ես կամ դուստրը, ինչ ծառայության մեջ ես կամ ինչ դիրք ունես: Նա ուզում է, որ յուրաքանչյուրս Իրեն ավելի խորը ու կատարյալ ճանաչենք, ամենից առավել բոլոր մտքով ու սրտով սիրենք Իրեն: Գրված է. *«Ան որ Աստծուն չի սիրում, Նրան չի ճանաչում»*: Աստծուն կարելի է սիրել ոչ թե մարդկային, այլ միայն աստվածային սիրով: Մենք միմյանց պետք է վերաբերվենք որպես Աստծո ժառանգների: Աստված իր ժառանգների համար մարդացել է, արյուն է թափել, մահ է ճաշակել, ունայնացել է, ծառա է դարձել... Դրա համար էլ, գիտակցելով այս ամենը, մենք պետք է սովորենք գնահատել Նրա ժառանգներին:

Ճամբարում մի դեպք կատարվեց: Խմբերից մեկի պատասխանատուն ինձ մոտ բերեց երեք երեխայի: Նրանցից երկուսը հարազատ քույրեր էին, մյուսը որբ երեխա էր: Նրանց մեջ վիճաբանություն էր եղել, և պատասխանատուն քույրերին էր պաշտպանել,

իսկ որբ երեխան լաց էր լինում ու մտածում էր, որ ես էլ պատասխանատուի պես կվարվեմ: Ես գրկեցի այդ երեխային, նստեցրի ծնկներինս և ասացի. «Բալի՛ս, Հիսուսը սիրում է քեզ, Նա քո հավիտենական Հայրն է»: Երեխան միանգամից դադարեց լաց լինելուց և ասաց. «Ես դա գիտեմ, ես ճանաչում եմ Հիսուսին»: Հարցրեցի. «Իսկ Հիսուսը քեզ ի՞նչ է սովորեցրել»: Նա պատասխանեց. «Սովորեցրել է սիրել»: Ես ասացի. «Թեկուզ նրանք սխալ են վարվել քեզ հետ, բայց դու մոտեցիր նրանց և համբուրիր»:

Երեխան փաթաթվեց քույրերին ու համբուրեց, իսկ քույրերը նրանից ներողություն խնդրեցին: Չէր անցել մի քանի ժամ, երբ այդ երեխաները ձեռք-ձեռքի տված վազեցին ինձ մոտ. «Պավել եղբայր, մենք մկրտվել ենք Սուրբ Հոգով»:

Մի անգամ քարոզիչներից մեկը հարցնում է մի երիտասարդի, թե որն է ամենակարևոր բանը մեր կյանքում: Երիտասարդը պատասխանում է՝ սիրել Աստծուն: Քարոզիչն ուղղում է երիտասարդին. «Ամենակարևորը, որ մարդը սրտով հասկանա, թե Աստված ինչ մեծ սիրով է սիրում մեզ»:

Ջախջախման ընթացքով անցնելիս մի՛ վախեցիր, որովհետև քո Աստվածը քեզ հետ է ու չի թողնի, որ դու

փշրվես: Կան հավատացյալներ, որոնք չեն ուզում ջախջախվել: Պատկերացրե՛ք, եթե Հոբը չհամաձայներ ու չխոնարհվեր, չկոտրվեր, մի՞թե նրա աչքերը կբացվեին: Իմ ու քո հոգևոր աչքերն էլ չեն բացվի Աստծուն ճանաչելու համար, եթե մենք չհամաձայնենք ջախջախվել: Մի՛ հակառակվիր Աստծուն՝ ում ձեռքով էլ որ ուզենա ջախջախել քեզ: Դու Քրիստոսի մարմնի անդամն ես, Նա ջախջախում է քեզ, որ քո հոգու աշխարհում գործի Իր արյան գործությունը, Իր Խոսքի գործությունը, և դու ապրես Իր հետ:

Բանակում ինձ հալածում էին: Մի անգամ ինձ պատժելու համար հանձնարարել էին տասը տոննա պարարտանյութը սփռել դաշտում: Սովածությունից ու ժասպառ էի եղել ու ստամոքսումս ուժեղ ցավեր էի զգում: Խնդրեցի Աստծուն, որ օգնի ինձ, ու Աստված Իր այցելությամբ գրկեց ինձ: Ես հասկացա, որ իմ Հայրն ինձ երբեք չի թողնի: Հետո տեսա, որ հեռվից մի ավտոմեքենա էր մոտենում: Երբ ավտոմեքենան հասավ ինձ, ներսից մեկը ձայն տվեց. «Աստված մեզ ասաց, որ քեզ համար ուտելիք բերենք»: Ես ուրախացա, որ Աստված լսել էր իմ աղոթքը: Դրանից՝ այդպես ջախջախվելուց հետո, ես ավելի լավ սկսեցի ճանաչել Աստծո սերը:

Պավել Գրիգորյան
ավագ հովիվ

ԵԳԻՊՏՈՍԻ ՏԱՄԸ ՀԱՐՎԱԾՆԵՐԸ

Եգիպտոսի հարվածները, հիրավի, Աստվածաշնչի ամենահետաքրքիր դեպքերից են: Ես միշտ ցանկացել եմ հասկանալ, թե ի՞նչ նպատակ ունեին այս հարվածները, ինչո՞ւ էր Աստված խստացնում փարավոնի սիրտը: Կարդալով Ելից գիրքը՝ մենք կարող ենք տեսնել հետևյալ տասը հարվածները.

1. Եգիպտոսի ջրերը դարձան արյուն.
2. Անհաշվելի քանակությամբ գորտեր.
3. Մժեղներ ամբողջ Եգիպտոսում.
4. Շնաճանճեր.
5. Տիրոջը ձեռքը Եգիպտոսի անասունների վրա.
6. Խոցեր և ուռուցքներ մարդկանց և անասունների վրա.
7. Մաստիկ կարկուտ.
8. Մորեխներ.
9. Երեք օր խավար.
10. Առաջնեկների մահը:

Իհարկե, Աստված ոչ մի բան հենց այնպես չի անում, և այս հարվածները պատահականորեն ընտրված չէին: Աստվածաշունչը շատ հրաշալի գիրք է: Հասկանալու համար, թե ինչու հատկապես այս հարվածները՝ մենք պետք է ուշադրություն դարձնենք հետևյալ խոսքերին.

«Եվ այն գիշերը Եգիպտոսի երկրեն պիտի անցնեմ ու Եգիպտոսի երկրի ամեն առաջինեկը՝ մարդն մինչև անասուն, պիտի զարնեմ. Եգիպտոսի բոլոր աստուածների վրա դատաստան պիտի կատարեմ. ե՛ս եմ Տերը» (Ելից 12:12):

«...եւ Տերը անոնց աստուածներու վրա դատաստան տեսավ» (Թուրք 33:4):

Իհարկե, մենք կարողում-անցնում ենք այս համարները, բայց սրանք են Եգիպտոսի տասը հարվածները հասկանալու բանալին: Այսինքն՝ հարվածներն ուղղված էին Եգիպտոսի սուտ աստվածների դեմ, և մենք այսօր կփորձենք հասկանալ Հին Եգիպտոսի մշակույթն ու տեսնել, թե այդ ինչ աստվածներից էր վրեժ լուծում Տերը:

Առաջին - Եգիպտոսի ջրերը (Ելից 7:14-24)

Առաջին հարվածն ուղղված էր եգիպտական քաղաքակրթության ամենաարժեքավոր ռեսուրսի՝ հզոր Նեղոս գետի և դրա հետ մեկտեղ այն ասածու դեմ, որին եգիպտացիները կապում էին այդ գետի հետ: Բերքի առատությունը կախված էր Նեղոսի ջրերի առատությունից, քանի որ եգիպտացիներն իրենց այգիները ջրում էին Նեղոսի ջրերով: Եգիպտացիները միշտ աղոթում էին իրենց ասածուն, որպեսզի Նեղոսում շատ ջուր լինի: Առաջին հարվածը արյուն դարձրեց բոլոր ջրերը և, հետևաբար, եգիպտացիները մնացին առանց

խմելու ջրի, ու քանի որ բոլոր ձկները սատկեցին, մնացին նաև առանց ուտելիքի: Եգիպտացիներն, իհարկե, հույս էին դրել իրենց Հապի ասածու վրա և աղոթում էին նրան, բայց ոչինչ տեղի չէր ունենում, միայն Մովսեսի և Ահարոնի աղոթքից հետո ջրերը մաքրվեցին:

Երկրորդ - անհաշվելի քանակությամբ գորտեր (Ելից 8:1-15)

Եգիպտացիների Հեքտ աստվածը ցորենի առատ բերքի և մահից հետո կյանքի օրհնության աղբյուրն էր:

Գորտերի աստված Հեքտը, նրանց հավատալիքների համաձայն, հետևում էր Եգիպտոսում գորտերի քանակությամբ: Երկրորդ հարվածը բերեց անհաշվելի քանակությամբ գորտեր, և եգիպտացիներին թվում էր, թե իրենց աստված Հեքտը արդեն կորցրել է իր ուժը: Գորտերի քանակությունը շատ կարևոր էր բերքի համար. քանի որ գորտերը փչացնում էին ամեն ինչ, ուստի դրանց քանակությունը պետք է կառավարելի լիներ: Եգիպտացիների ոչ մի աղոթք չէր օգնում, իրավիճակը փոխվեց միայն այն ժամանակ, երբ ճշմարիտ Աստված գործեց:

Երրորդ և չորրորդ - մժեղներ և շնաճանճեր (Ելից 8:16-32)

Եգիպտացիների մյուս սիրված աստվածը Կեփերն էր՝ բզեզների և բոլոր միջատների աստվածը:

Բզեզների ասածու պատկերը հաճախ է հանդիպում հին եգիպտական վզնոցների վրա: «...շնաճանճերի և հատկապես բզեզների պաշտամունքը հին եգիպտական կրոնի շատ կարևոր մասերից մեկն էր կազմում» (Jamieson, F. and Brown, Exegetical Commentary of the Bible, Vol. 1, p. 67):

Երբ շնաճանճերն ու մժեղները մարդկանց խայթում էին, եգիպտական քրմերն, իհարկե, աղոթում էին իրենց ասածուն, բայց՝ ապարդյուն:

Հինգերորդ - Աստծո ձեռքը անասունների վրա (Ելից 9:1-7)

Հաջորդ հարվածն ուղղված էր Եգիպտոսի անասուններին: Յուր միշտ դիտվել է որպես ուժի աղբյուր և իզուր չէր, որ խաբայելացիները ոսկե ցուլ պատրաստեցին Մովսեսի բացակայության ժամանակ: Եգիպտացիները հավատում էին, որ

Ապիս և Հաթոր աստվածները կառավարում են անասուններին: Յուրը համարվում էր սուրբ կենդանի: Երբ նրանց տաճարում ցուլ էր սատկում, նրանք մեծ փառքով քաղում էին կենդանուն:

«Եւ Տէրը յաջորդ օրն իսկ արեց այդ բանը. եգիպտացիների բոլոր անասունները սատկեցին, իսկ իսրայելացիների ոչ մի անասուն չոչնչացավ» (Ելից 9:6):

Ոչ մի հեթանոսական աղոթք չէր կարողանում փոխել վիճակը:

Վեցերորդ – խոցեր և ուռուցքներ մարդկանց և անասունների վրա (Ելից 9:8-12)

Իմհոթեպը և Թոթը՝ բժշկության և մոգության աստվածները, պետք է եգիպտացիներին պահպանեին այս հարվածից: Նույնիսկ քրմերը չկարողացան դեմ կենալ այս հարվածին. «Մոգերը խոցերի պատճառով չէին կարողանում Մոսեսի առաջ կանգնել, որովհետեւ խոցեր առաջացան

նաեւ մոգերի ու Եգիպտացիների ամբողջ երկրի մարդկանց վրայ» (Ելից 9:11):

Աստծու ուժն այստեղ վկայություն էր ոչ միայն եգիպտացիների, այլև ամբողջ աշխարհի համար: «Ես քեզ խնայեցի այն նպատակով, որ քեզ ցոյց տամ իմ գործիսը, եւ իմ անունը յայտնի լինի ողջ երկրում» (Ելից 9:16):

Յոթերորդ և ութերորդ – սաստիկ կարկուտը և մորեխները վերացրեցին ամբողջ բերքը (Ելից 9:13-35, 10:1-20)

Սկզբում սաստիկ կարկուտը, և հետո մորեխների երամը վերջնականապես ավերեցին բերքը:

Մարդիկ միշտ խոնարհվում են ուժի առաջ բոլոր տեղերում և տեսնելով կարկուտ ու որոտումներ՝ մտածում էին, որ աստված է անում և չպետք է նրան բարկացնել: Յոթենի և ընդհանրապես հատիկային բերքի պահպանությունով զբաղվում էր եգիպտական Սեթ աստվածը: Իսկ երկնքի աստվածուհին՝ Նատը, պետք է պահպաներ տարերային աղետներից: Եգիպտոսի աստվածները կարծես թե խլացել էին, և ոչ մի աղոթք տեղ չէր հասնում: Փարավոնն այլևս աստվածներ չունեւ, որոնք կկարողանային պահպանել եգիպտացիներին:

Հետաքրքիր է նաև Օսիրիս-Հոռուս աստվածների

համակցումը, որը խորհրդանշում էր կյանք-մահ-հարությունը և կապվում էր բերքի առատության հետ: Սրանք, իհարկե, նույնպես անգոր գտնվեցին:

Իններորդ – քանձր խավար երեք օրով (Ելից 10:21-29)

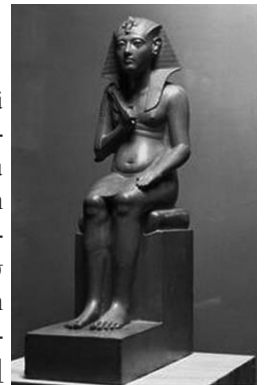
Եգիպտացիները հավատում էին, որ իրենց աստված Ռան կյանքի աղբյուրն էր, որը բերում էր լույս և ջերմություն: Իններորդ հարվածը ուղղիղ մարտահրավեր էր Ռա աստծուն:

«Մոսեսը ձեռքը մեկնեց դեպի երկինք, եւ Եգիպտացիների ամբողջ երկրի վրայ երեք օր խաւար, մէզ ու մութ եղաւ: Երեք օր եղբայրն իր եղբորը չտեսաւ, երեք օր ոչ ոք իր անկողնուց վեր չելաւ, մինչդեռ բոլոր իսրայելացիների բոլոր բնակավայրերում լույս էր» (Ելից 10:22-23):

Իհարկե, եգիպտացիների Ռա աստծուն ուղղված ոչ մի հզոր աղոթք չփոխեց իրավիճակը:

Տասներորդ – առաջնեկների մահը (Ելից. 11:1-10)

Եգիպտացիները Փարավոնին պաշտում էին որպես աստծու և հավատում էին, որ Փարավոնը Ռա աստծու որդին է՝ աստվածների երկայացուցիչը երկրի վրա: Տասներորդ հարվածը ուղիղ հարված էր՝ ուղղված եգիպտացիների մարդ-աստծուն՝ Փարավոնին: Փարավոնն անձամբ չկարողացավ պահպանել իր առաջնեկին, որը նույնպես պետք է դառնար պաշտամունքի առարկա (Ելից 12:29):

Հենց որ բոլոր եգիպտական աստվածները պարտվեցին միակ ճշմարիտ Աստծու առջև, իսրայելացիների ելքն սկսվեց:

Ինչի՞ համար էր այս ամենը: Ինչո՞ւ էր Աստված խստացնում Փարավոնի սիրտը: Ինչո՞ւ հենց այս հարվածները և ինչո՞ւ Աստված պետք է. «...Եգիպտացիների բոլոր աստուածներից վրեժ պիտի լուծեմ, որովհետեւ ես եմ Տէրը» (Ելից. 12:12):

Որպեսզի լավ հասկանանք, թե ինչի համար էին Եգիպտոսի տասը հարվածները, պետք է իմանանք, թե ինչ է պատահում օտար երկիր գնացողներին և նրանց երեխաներին, երբ նրանք երկար ժամանակ ապրում են օտարության մեջ:

Ապրելով Ավստրալիայում՝ ես տեսել եմ, թե ինչպես է մշակույթը մտնում օտար երկրում ապրող մարդկանց մեջ: Նրանք սկսում են ընդունել այդ երկրի սովորույթները, մշակույթը և այլն: Ինչպիսի՞ն էին իսրայելացիները Եգիպտոսում չորս հարյուր տարի ապրելուց հետո: Ի՞նչ էին նրանք մտածում Եգիպտացիների հզոր աստվածներ-

րի մասին և ի՞նչ կմտածեին Աբրահամի, Իսահակի ու Հակոբի Աստծո մասին:

Իհարկե, տեսնելով Եգիպտոսի հզորությունը՝ նրանք մտածում էին, որ եգիպտացիների աստվածները շատ հզոր են: Եվ տեսնելով, թե ինչպիսի ծանր դրության մեջ են իրենք՝ իսրայելացիները մտածում էին, որ իրենց Աստվածը կամ շատ թույլ է, կամ ընհանրապես գոյություն չունի:

Իսրայելի ժողովուրդը, տեսնելով և վկա լինելով Եգիպտոսի տասը հարվածներին, հասկացավ, որ իրենց հայրերի՝ Աբրահամի, Իսահակի և Հակոբի Եհովա Աստվածն է միակ իրական ու ճշմարիտ Աստվածը: Եվ ոչ միայն Իսրայելի ժողովուրդը, այլ նաև եգիպտացիներն ու ամբողջ աշխարհը տեսան այդ ճշմարիտ Աստծու գործերը:

Իսրայելացիները՝

«Ձեզ պիտի դարձնեմ իմ ժողովուրդը եւ պիտի լինեմ ձեր Աստուածը: Դուք պիտի գիտենաք, որ ե՛ս եմ ձեր Տէր Աստուածը, որ ձեզ ազատելու եմ եգիպտացիների բռնութիւնից» (Ելից. 6:7):

Եգիպտացիները՝

«Եւ եգիպտացիները կիմանան, որ ե՛ս եմ Տէրը: Ես իմ

ձեռքը կը մեկնեմ դէպի Եգիպտոս եւ իսրայելացիներին դուրս կը հանեմ նրանց միջից» (Ելից. 7:5):

Բոլոր երկիրը՝

«Ես քեզ խնայեցի այն նպատակով, որ քեզ ցոյց տամ իմ գործութիւնը, եւ իմ անունը յայտնի լինի ողջ երկրում» (Ելից. 9:16):

Այս ամենը կարևոր էր ոչ միայն այն ժամանակ, այլև այսօր: Այսօր, ապրելով աշխարհում, մենք շատ հաճախ տեղ ենք տալիս աշխարհին, վերին բաները չենք փնտրում, ինչպես վայել է հարություն առածին: Եթե հավատացյալը դեռ կուռքեր ունի, օրինակ՝ արծաթափրություն, փառք, գիտություն, ու չի խորհում դրանցից ազատվելու մասին, ապա Աստված դատաստան է տեսնելու այդ մտացածին աստվածների՝ կուռքերի դեմ: Աստծո Խոսքն ասում է. «Բանգի ժամանակ է, որ դատաստանը Աստծո տունեն սկսի...» (Ա Պետրոս 4:17), իսկ **Եսայիա 10:16**-ում Տերն ասում է. «...անոնց փառքին տակ հրդեհ մը պիտի վառե, բոցավառ հրդեհի մը պես»: Մարդիկ շատ բաներ են աստվածացնում. թերևս այսօր կռապաշտության պաշտամունքի ձևերը փոխվել են, բայց էությունը չի փոխվել:

Մշակումները՝ Արտակ Ամիրբեկյանի

ՀԱՐՍՏՈՒԹՅԱՆԸ ՀՈՒՍԱՅՈՂՆԵՐԸ

Երբ Հիսուսն Իր աշակերտներին սովորեցնում էր աղոթել, Նա, դիմելով Հորը, արտասանեց. «Թող Քո քաղաքությունը գա»: Կարո՞ղ ենք արդյոք մենք ասել, որ սա ցանկություն է նաև ժամանակակից աշխարհի համար, երբ մարդիկ ծառայում են այլ տիրոջ՝ փողին: Հաճախ մենք կարող ենք լսել այսպիսի բառեր. «Աշխատիր, որպեսզի շատ վաստակես: Մեծացրու քո եկամուտները»: Այսպիսին է ժամանակակից աշխարհի միտքը: Հիսուս Քրիստոսն ասել է. «Որդյակներ, որչափ դժվար է Աստծոյ քաղաքությունը մտնել իրենց հարստությանը հուսա-ցողներուն: Դուրիմ է որ ուղտը ասեղին ծակեն անցնի, քան թե հարուստը Աստծոյ արքայությունը մտնե» (Մարկ.10:24-25): Այլ բառերով՝ դեպի փրկություն տանող ճանապարհի գլխավոր արգելքներից մեկը հարստամալու մոլուցքն է:

Եկե՛ք քննենք մեր սրտերը: Ի՞նչ ենք մենք փնտրում՝ նյութական հարստությո՞ւն, թե՞ հավիտենական կյանք: «Վասնզի բոլոր չարութիւններուն արմատը արծաթասիրութիւնն է» (Ա Տիմ.6:10):

Թող որ սա լինի նախազգուշացում նաև մեզ համար:

ԿՈՒՌՔԵՐ ԲՆՈՒԹՅԱՆ ՄԵՉ

Մարդիկ հաճախ զարմանում են՝ տեսնելով բնության բազմազանությունն ու գեղեցկությունը: Գոյություն ունեն կենդանիների և թռչունների բազմաթիվ տեսակներ: Որքա՞ն հիասքանչ է տեսնել բուսական ու կենդանական աշխարհի՝ ծաղիկների և խոտերի, ծառատեսակների, ծովի ձկների, երկնքի թռչունների, երկրի վրայի գազանների ու ամբողջ կենդանական աշխարհի բազմազանությունը: Սա արդյո՞ք ցույց չի տալիս մեր Արարչի մեծությունը:

Ցավոք, շատ մարդիկ Աստծուն և Նրա ստեղծագործու-

թյունը դնում են նույն աստիճանի վրա: Դրա համար էլ բնությունը նրանց համար դառնում է կուռք: Աստղերին վերագրում են մարդկանց բախտի վրա ազդելու հնարավորություն: Որքան ցավալի է, որ մարդիկ, փոխանակ Արարչի առջև խոնարհվելու, հակված են խոնարհվելու արարչության առջև: «Երկիրքը Աստծոյ փառքը կպատմե ու երկնքի հաստատությունը անոր ձեռքերուն գործերը կցուցնե» (Մաղմոս 19:1), այսինքն՝ ցույց են տալիս Աստծու իմաստությունն ու ամենագործությունը:

Մարդը չպետք է Աստծուն փնտրի Նրա արարչության մեջ, բայց այդ արարչության մեջ նա կարող է տեսնել Աստծու փառքը: Դա մարդուն կտանի խոնարհվելու մեծ Աստծու առջև:

ՈՉ ՄԻ ԿՐՈՆ ՉԻ ԿԱՐՈՂ ՓՐԿԵԼ ՄԱՐԴՈՒՆ

Շատ մարդիկ համարում են, որ բոլոր կրոններն էլ լավ են, քանի որ դրանք բոլորն էլ տանում են Աստծուն, բայց տարբեր ճանապարհներով: Պատկերավոր կերպով այս կարծիքը կարելի է ներկայացնել այսպես. կարծես Աստված ապրում է բարձր լեռան գագաթին, և մարդիկ ձգտում են հասնել այնտեղ լեռան ստորոտի տարբեր տեղերից: Ոմանք ձգտում են այդ անել բուդդիզմով, մյուսները՝ իսլամով, երրորդները՝ հինդուիզմով և այսպես շարունակ: Այդպես է արդյոք: Արդյո՞ք հնարավոր է Աստծու մոտ գնալ տարբեր ճանապարհներով: Սուրբ Գիրքը հաստատում է, որ միայն մեկ ճանապարհ կա՝ *Աստծու մոտ կարելի է գնալ միայն Հիսուս Քրիստոսի՝ Աստծու Որդու միջոցով*: Քրիստոսը եկավ, որպեսզի քաղի մեր մեղքերը: Լինելով անմեղ՝ Նա մեր մեղքերն Իր վրա վերցրեց և կրեց մեր մեղքերի պատիժը:

Նա այդ արեց, որպեսզի Իրեն հավատացողը չմեռնի, այլ հավիտենական կյանք ունենա: Հիսուս Քրիստոսի հավատքի վրա չիմնված այլ ճանապարհները չեն կարող տանել Աստծու մոտ:

« Ե Ա Լ Ա Ե Ս Ի Հ Ա Ր Ձ Ա Կ Վ Ո Վ Վ Ա Գ Ր Ի

Մ Ո Ն Ձ 3 Ո Ւ Ն Ը . . . »

(Վ Կ Ա Յ Ո Ւ Ք 3 Ո Ւ Ն)

Իգորի վկայությունն այն մասին, թե ինչպես նա հայտնվեց վագրի ճիրաններում և հրաշքով ողջ մնաց:

Նաև այն մասին, թե ինչ էր պատահել հավատացյալ եղբոր հետ Ուսսուրական տայգայում (պատմում է Պրիմորիեի եպիսկոպոս Նիկոլայ Լակտիոնովը Մոսկվայում տեղի ունեցած ԱՀՔՄԵ ռուսաստանյան IX համաժողովում)

Անցյալ տարի ամռանը Պրիմորիեի եկեղեցիների երիտասարդական համագումարին ներկա էր նաև եպիսկոպոս Նիկոլայ Լակտիոնովը: Նա խոսափողի մոտ հրավիրեց նիհար, միջառասակ, 30-ամյա մի եղբոր, որպեսզի վերջինս վկայի Աստծո մեծ ողորմության մասին, որն իրեն ցուցաբերվել էր մեկուկես ամիս առաջ: Իգոր եղբայրը պատմեց, թե ինչ էր պատահել իրեն Մել-նիչնոյե գյուղում (տայգայի այս շրջանը գտնվում է Սի-խոտե-Ալինսկոյե լեռնաշղթայի կենտրոնում), որտեղ նա աշխատում է որպես անտառապահ:

2004թ. մայիսի վերջին, տայգայի իր տեղամասում շրջայց կատարելիս, անսպասելիորեն նրա վրա վագր հարձակվեց: Վագրը նրան իր քաթերի մեջ էր պահել՝ մի քանի ժամ ծվատելով:

Պրիմորիեի մարզում նման դեպքեր հաճախակի են հանդիպում, բայց Իգորի դեպքն արտառոց էր, և դրա մասին լուրերը զանգվածային լրատվության բոլոր միջոցներով շատ արագ տարածվեցին ամբողջ տարածաշրջանում: Դեպքը մեծ և բուռն քննարկման պատճառ դարձավ փորձառու մասնագետների և որսագետների մոտ, ովքեր լավ ծանոթ էին Կարմիր Գրքում ներառված այդ գիշատիչների վարքին: Պարզվեց, որ վագրը էգ էր եղել: Քննարկողները ինչ-որ կերպ կարող էին հասկանալ, թե ինչու վագրը անմիջապես չէր սպանել իր զոհին, բայց ահա այն փաստը, որ նա երկար ժամանակ պահել էր արնաշաղախ մարդուն՝ մեկ հոշոտելով, մեկ՝ թողնելով, և այն, որ վերջապես նա բաց էր թողել նրան ու շտապ վազել անտառ, ոչ մի մասնագետ չէր կարողացել բացատրել, քանի որ այդ վարքը բնորոշ չէ գիշատիչներին:

Եկեղեցու ծառայողի բացատրությունը: Երբ բացահայտվում են մարդու վարքի ծածկված դրդապատճառները, ապա հնարավոր է լինում հասկանալ, թե ինչու են այս կամ այն բաները պատահում մարդուն, մանավանդ, երբ նա նորահավատ է, աղոթում է Աստծուն, բայց միևնույն ժամանակ ներքուստ վիճում է Նրա հետ:

Հենց այդպես էլ պատահեց Իգորի հետ: Նա Հիսուս Քրիստոսին ընդունեց որպես անձնական Փրկիչ, բայց չէր շտապում եկեղեցու անդամ դառնալ: Սուրբ Հոգով մկրտված լինելով՝ Իգորն ասում էր Աստծուն, թե չի հասկանում՝ ինչու՞ պետք է վարվի այնպես, ինչպես սովորեցնում է Գիրքը: Նրա համար անհասկանալի էին Հիսուս Քրիս-

տոսի չարչարանքները և իր անձնական պատասխանատվությունը դրանց առջև: Նա նույնիսկ աղոթում էր Աստծուն, որ Աստված բացի իրեն, թե ո՞րն է Նրա Որդու՝ Գողգոթայի խաչի վրա կրած տառապանքի արժեքը: Թե ինչ եղավ հետո՝ պատմում է Իգորը:

Նա տեսավ իր Փրկչի իշխանությունը ոչ թե երազում կամ տեսիլքով, այլ իրականում՝ մի քանի ժամ գտնվելով վագրի ճիրաններում: Նա թե-րագնահատում էր այս երկրի վրա քայլող և մոնչացող առյուծի՝ սատանայի կողմից սպասվող իրական վտանգը: Չէր հավատում, որ սատանան կարող է հարձակվել անզեն մարդու վրա, ինչպես դա եղավ նրա հետ

տայգայում՝ ֆիզիկական վագրի տեսքով, որը նրան հոշոտում էր այնքան ժամանակ, մինչև որ Իգորը դիմեց իր Փրկչին ու տեսավ Նրա գործությունը, որն ունի լիարժեք իշխանություն այս աշխարհի բոլոր չար ուժերի վրա: Դա եղավ, որ նա մեկընդմիջտ սովորի, որ պետք է ամուր կպնել Փրկչին, Նրա կամքից դուրս չգալ և կասկածամիտ չլինել Նրա աչքերում: Մեկուկես ամիս անց, երբ բազմաթիվ վերքերը բուժվեցին, նա եկավ եկեղեցի և ուխտի մեջ մտավ՝ Աստծու հետ՝ վկայելով Նրա մեծ ողորմության մասին:

Ե՛ս եմ, որ իմ անձիս համար կվկայեմ ու Հայրն ալ, որ զիս դրկեց կը վկայէ ինձի համար: Հովհաննու 8:18

Իգորի վկայությունը: Այս դեպքից առաջ ես երազ տեսա: Հիվանդասենյակում ծանր հիվանդ էր պառկած: Ես տեսա նաև իմ հորը, որ ինչ-որ բանով մտահոգ էր և անհանգիստ քայլում էր այդ սենյակում: Հետո տեսարանը փոխվեց: Տեսնում եմ Մելնիչնոյե գյուղի հովվին՝ Միխայիլին և նրա կնոջը՝ Լյուդային: Ես տեսա, որ Լյուդան հոգևոր երգ էր երգում: Արթնանալով՝ հասկացա, որ այս երազն Աստծուց էր և սկսեցի խորհել. «Տեր, ի՞նչ ես ուզում սրանով ասել»: Դեպքի օրը առավոտից տրամադրությունս շատ վատ էր՝ սրտումս ինչ-որ անհանգստություն կար: Բայց հետո ինձ այցելեց Սուրբ Հոգին և սթափեցրեց, Սուրբ Հոգով աղոթելու մեծ ցանկությունը չէր լքում ինձ: Ես մտածեցի, որ Սուրբ Հոգին ինձ մղում է աղոթելու երազումս տեսած մարդու համար: Ես նույնիսկ չէի մտա-

ծում, որ օրվա վերջում կհայտնվեն հիվանդանոցում և երագում տեսած տանջվող մարդը ես կլինեմ:

Եվ ահա, երեկոյան ես քայլում եմ անտառով, բարձր տրամադրությամբ, քանի որ պետք է հանդիպեմ իմ հարազատներին: Հանկարծ աջ կողմից լսում եմ ինձ վրա հարձակվող վագրի մռնչյունը: Դա շատ արագ կատարվեց: Ես նույնիսկ չհասցրեցի նրան նայել և որոշել, թե ինչ է պետք անել կամ ինչպես վարվել: Նա հայտնվեց իմ կողքին, ինձ վայր գցեց և սկսեց ճանկերով ու ատամներով պատառոտել ու ծվատել: Սկզբում ես գոռում էի վախից ու սարսափից, հետո տեսա, որ գործ ունեմ վագրի հետ, և որ նա ինձնից չի վախենում: Գոռալուց վիճակս չէր թեքանում: Ես սկսեցի ընդդիմանալ վագրին ու պայքարել նրա դեմ: Դա շատ երկար տևեց, քանի որ նա ինձ պահում էր իր ճիրաններում: Թներս ու ձեռքերս ամբողջովին բզկտված էին: Ներքևի շուրթս պատռվել էր: Երկու անգամ ես դուրս պրծա վագրի ճիրաններից ու փորձեցի փախչել: Բայց ամեն անգամ նա հասնում էր ինձ, բռնում էր և երկար պահում իր գրկում: Այդ ժամանակ նա շատ ծանր էր շնչում. կամ հիվանդ էր, կամ էլ ինչ-որ ուրիշ պատճառ կար: Ես աղոթում էի. «Տե՛ր, ինչու՞ ես չեմ զգում Քեզ իմ սրտում: Տե՛ր Աստված, ինձ կենդանի թող»: Վագրը բաց էր թողնում ինձ, իսկ ես ոտքի էի կանգնում, որ փախչեի: Այդ ժամանակ նա նորից էր հարձակվում ինձ վրա, գցում էր գետնին և շարունակում էր իր գործը: Ընդդիմանալն արդեն առավել դժվարանում էր: Ընդամենը մեկ սանտիմետր էր պակասում, որ նա հասներ իմ քներակին... Հետո գիշատիչն անցավ իմ ոտքերին և ես հասկացա, որ դրությունս անհուսալի է: Ես սրտի խոքից աղաղակեցի Աստծուն. «Տե՛ր, եթե ես արդեն կենդանի չեմ մնալու, չեմ ապրելու, ապա թող նա արագ վերջս տա»: Վագրը մի փոքր ևս ինձ սեղմեց իր ատամներով, և դրանից հետո ես տեսա միայն նրա պոչը: Նա անմիջապես փախավ: Ես ոտքի կանգնեցի և ասացի. «Փա՛ղք Աստծուն: Տե՛ր, ես դեռ կենդանի եմ: Ես զգում եմ, որ ոտքեր ունեմ»: Ձեռքերս չէի զգում: Ես շատ վերքեր ունեի, վնասվել էին ջլերս: Կար ևս մեկ մեծ պրոբլեմ՝ ինչպե՞ս ինքնուրույն տուն հասնեմ: Վագրը պատառոտել էր իմ ամբողջ հագուստը, և ես մնացել էի միայն ներքնագգեստով: Ոտքերս բզկտված էին, բայց ոչ մի ոսկոր վնասված չէր: Վերքերս շատ լուրջ էին: Ես ամբողջովին արնաշաղախ էի, բայց, այնուամենայնիվ, պետք էր տուն գնալ: Ես սկսեցի խնդրել Աստծուն, որ Նա ինձ ուժ տար տուն հասնելու համար, քանի որ Մելնիչնոյե գյուղ հասնելու համար 2 ժամվա կամ միգուցե ավելի երկար ճանապարհ էր մնում: Քանի որ ես գնում էի մեկ անտառով, մեկ՝ անապատային ճանապարհով, ոչ մի փոխադրամիջոց չհանդիպեց: Ելնելով սայլուղի՝ ես հանդիպեցի գետակի: Ջուրը շատ սառն էր: Ես շարունակեցի ճանապարհս անտառով, քանի որ սառը ջուրն անտանելի ցավ էր պատճառում վերքերիս: Բայց դա էլ իմ բոքիկ ու վիրավոր ոտքերի համար էլ ավելի դժվար էր: Ոտքերս շատ երկար քարշ տալով՝ ես վերջապես հասա մեր կամուրջին, որից Մելնիչնոյե գյուղ հասնելու համար 30 րոպեի ճանապարհ կար: Հանկարծ

տեսա մի մեքենա, որը, ինձ տեսնելով, կանգ առավ: Մեքենայի ուղևորները, տեսնելով վիճակս, կամ չուզեցին հավատալ իմ պատմությանը, կամ չուզեցին վկան լինել ինչ-որ մի հանցագործության, կամ էլ չուզեցին գլուխ դնել արնաշաղախ մարդու հետ: Նրանք ինձ չվերցրին իրենց հետ, փոխարենը խոստացան, որ իմ ետևից կուղարկեն ինչ-որ մեկին:

Այդտեղ ես հիշեցի Հիսուսի չարչարանքների մասին, երբ բոլորը, նույնիսկ աշակերտները, թողեցին Նրան, ինչպես գրված է **Եսայիա 63:3-4** խոսքերում. «*Հնչակի մէջ միայն ես կոխեցի եւ ժողովուրդներէն ինծի հետ մարդ չկար: Չանոնք իմ քարկութիւնովս կոխեցի եւ իմ սրտմորութիւնովս զանոնք ճնշեցի: Անոնց արիւնք իմ զգեստներուս վրայ ցարկեց եւ բոլոր հանդերձներս ներկեցի, քանզի իմ սրտիս մէջ էր վրէժխնդրութեան օրը ու իմ փրկումս փարիս հասած էր*»: Այնպես ստացվեց, որ ես ինքնուրույն տեղ հասա և հիվանդանոց ընկա: Վերքերս կարեցին: Եվ ես տեսա, թե երագումս ով էր պառկած հիվանդանոցում: Ես շատ ծանր վիճակում էի. երբ ինձ վիրակապում էին կամ վիրակապերս փոխում, սարսափելի ցավ էին պատճառում՝ անընդհատ վերքերիս կաշեղով: Տառապելով ու տանջվելով՝ ես հասկացա, թե իրականում ինչ եմ ինձ համար Քրիստոսի չարչարանքները: Իմ վերքերին 150 կար դրեցին: Թվում էր, թե իմ ձեռքերի վրա ողջ տեղ չի մնացել: Այն ժամանակ, երբ տանջվում էր մարմինս, Աստված ինձ ավելի մոտ էր, քան երբևէ: Դա ինձ համար իմ հանդեպ եղած Աստծո սիրո ճանաչողության թանկարժեք փորձառություն էր: Այդ հիվանդանոցում իմ ամբողջ վիրավոր էությանը ես զգում էի, որ Աստված ինձ հետ էր: Նա բացում էր ինձ Իր թանկագին հայտնությունները: Փա՛ղք Իրեն: Ուրախալի էր զգալ, որ Աստված ինձ հետ էր և իմ սրտում էր մշտապես: Ես հասկացա, որ պետք է շարժվել Նրա ճանապարհով:

Աստված ասում է. «*Քանզի Իմ խորհուրդներս չեմ խորհուրդները չեմ ու իմ ճամբաներս չեմ ճամբաները չեմ*» (**Եսայիա 55:8**):

Ես պլանավորում էի, թե ինչով պետք է զբաղվեմ ամռանը: Ես ունեի իմ ծրագրերը, բայց ստացվեց այնպես, որ ես հիվանդանոցում պառկած սկսեցի մտածել մարդու հանդեպ եղած Աստծո մեծ սիրո մասին: Եղավ այնպես, ինչպես կանխորոշել էր Աստված և ասել ինձ երագում: Փա՛ղք Աստծուն: Ես ամեն բան ընդունում եմ որպես Աստծո ձեռքերից:

Երբ մենք ընկնում ենք մեծ իրավիճակների մեջ, շատ կարևոր է հասկանալ, որ ամեն բան Աստծո ձեռքերի մեջ է: Դա շատ, շատ կարևոր է: Այժմ ես դա հասկացել եմ: Փա՛ղք Աստծուն Իր ամեն կամքի համար: Եկե՛ք հետևենք Աստծուն բաց սրտով:

Տեղը գիս շատ խրատեց, բայց մահուան չմատնեց գիս:
Մադնոս 118:18

Պրիմորիև, գյուղ Մելնիչնոյե, 2004թ. հուլիս
“Свет и Жизнь” N 1 2010 г.

Միքելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու տպավորություններն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները:

«Բարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է անվճար և տպագրվում է հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Հեռ.՝ 093-53-25-26, 093-95-49-30, էլ. փոստ՝ bari_lur_09@mail.ru